

KAPITOLA

druhá

„Věřím v hvězdný prach!“ pronesly společně Lucka s Allegrou. Bylo už po večeři a dívky stály vedle sebe před otevřeným oknem ložnice. „Věřím v hvězdný prach. *Věřím v hvězdný prach!*“

Když vyslovily kouzelnou formuli potřetí, Lucka pocítila vlnu horka a dojem, jako by se její tělo rozplývalo a opouštěla ho váha. Zatočila se ve vzduchu a její džíny se proměnily ve zlaté šaty, které se třpytily jako paprsky ranního slunce.

Allegra vylétěla oknem ven, až jí světlé kadeře poskočily po ramenou. „Tak do toho!“ zvolala a její stříbrné šaty se zaleskly ve světle hvězd. Každý druh ducha

hvězdného prachu nosil šaty jiné barvy. Letní duchové měli zlaté, podzimní stříbrné, jarní zelené a zimní duchové modré.

Vyletěly k nočnímu nebi a viděly, že Xanta už na ně čeká. Fabia, David a Tea letěli na místo setkání napřed, protože Xanta trvala na tom, aby si Allegra s Luckou nejdříve vybalily zavazadla.

„Připravené?“ zeptala se, když se k ní po chvíli dívky připojily.

„Připravené!“ zahlaholily jednohlasně.

„Tak jdeme!“ Xanta se vznesla do vzduchu a ihned jako by zmizela.

Lucka s Allegrou ji následovaly a také ony splynuly s hvězdnatou oblohou, aby je nemohl nikdo spatřit. Všichni duchové hvězdného prachu se uměli pomocí magie přestrojovat – zdánlivě splývat s pozadím. Pro běžné oko to vypadalo, jako by se rozplynuli, ale když člověk věděl, co hledat, mohl spatřit ve vzduchu jejich slabý obrys.

Xanta je vedla nad městem k vrcholům útesů, kde rostla jen nízká tráva mezi chomáči růžových vřesů a pichlavých hlodášových keřů. Na úpatí příkrých šedých útesů omývalo moře písčnou pláž.

„Skupina Fabie a Davida se schází v tajné zátocce ne- daleko odtud,“ vysvětlila Xanta. Teď když byly bezpeč- ně za městem, mohla zrušit své přestrojení. „Starají se o všechna divoká zvířata na pláži, v moři a na útesech. Dokud jsme tady, budete mít za úkol vypomáhat s různými úkoly stejně jako doma v lesích.“

„Skvělé!“ zasmála se Allegra. „Třeba dostaneme na starost tuleně nebo delfíny.“

Xanta se snesla přes okraj útesu dolů k moři a dívky ji následovaly. Před nimi se rozprostírala rozlehlá písčitá zátoka. Stáčela se do půlkruhu a její boky hraničily s rozeklanými skalami, takže do zátoky se dalo dostat pouze ve člunu. Moře šplouchalo o písek a po celé zá- toce už se pohybovala spousta duchů hvězdného pra- chu. Někteří poletovali ve vzduchu, jiní stáli na písku a povídali si. Skupina dospívajících posedávala na skal- ní římsě asi v polovině výšky útesu.

Jakmile se nad zátokou objevily Xanta, Allegra a Lucka, mnoho duchů začalo zdravit Xantu a vydalo se jí naproti.

Xanta se objala a políbila s mnoha přáteli. „Ahoj všich- ni! Tak ráda vás vidím. Tohle je moje dcera Allegra – a její kamarádka Lucka Marková.“

„Pamatuji si tě z tvé poslední návštěvy,“ usmívala se na Allegru rudovlasá žena v modrých šatech. „Je příjemné tě zase vidět. Já se jmenuji Bethan. Doufám, že se vám u nás bude líbit.“

„Doslechla ses o tom tornádu?“ zeptal se Xanty jeden z duchů. „Co se podle tebe děje?“

„Já nevím, Marku. Nelíbí se mi to,“ zachmuřila se Xanta. Odmlčela se a rychle pohlédla za sebe, kde stály Allegra s Luckou. „Co kdybyste vy dvě letěly za Fabií?“

„Je zrovna dole u skalních jezírek a vysvětluje mladším, co mají dnes v noci dělat,“ řekla Bethan. „Já vás tam dovedu.“

Lucka s Allegrou ji trochu neochotně následovaly. „Radši bych zůstala a poslechla si, co bude říkat tvoje mamka,“ zašeptala Lucka Allegře.

„Já taky,“ odpověděla šeptem Allegra. „Vypadá to, že ty přírodní úkazy dělají starosti i místním duchům.“

Když doletěly ke skalám, Fabia se na ně usmála. „Ahoj holky. Kamarádi, tohle jsou Allegra a Lucka. Stráví tu s námi týden.“

Obklopila ji skupinka deseti duchů hvězdného prachu. Všichni se usmívali a začali se dívkám

představovat. Tea stála vedle dvou dalších dívek. Jedna měla husté světlé vlasy dlouhé po ramena a módně sestříhané, druhá hnědé vlasy až do pasu. Blondýnka se jmenovala Lotka a hnědovláska Beata.

„Právě jsme si říkali, co je dnes v noci třeba udělat,“ pokračovala Fabia, jakmile se všichni seznámili. „Vy dvě byste dnes mohly pomoci s tchoři tmavými.“

„Tchoři tmaví?“ zopakovala se zájmem Lucka. „Jak vypadají?“

„Tys neslyšela o tchořích tmavých?“ odfrkla si Tea.

Fabia po ní střelila překvapeným pohledem. „Nebud' taková, Teo. Tam, kde Lucka bydlí, tchoři tmaví nežijí. Vypadají trochu jako velké fretky,“ vysvětlila Luce. „Je to chráněný druh. Touhle dobou jich několik žije ve staré králičí noře v útesech nad vedlejší zátokou. Ráda bych zjistila, kolik jich tam je, ale není to snadné, protože tráví hodně času v podzemí. Myslím ale, že zrovna dnes by se měli pozorovat docela dobře. Pomůžete nám s tím?“

„Jasně,“ usmála se Lucka. Byla vděčná, že z ní Fabia nedělá ani hlupáka, ani malou holku.

Fabia všem rozdala úkoly. Někteří mladí duchové měli jít zkontrolovat nedaleko žijící tuleně, jiní zase

ptactvo na vřesovišti. „Vraťte se zpátky sem, až zapadne hvězda Aldebaran. Povíme si, jak se komu dařilo,“ zakončila svou rozmluvu Fabia.

Lucka s Allegrou se vydaly do vedlejší zátoky porostlé trávou a vřesem, z nichž vystupovaly skály. Byly tu spousty králíčích nor. Allegra s Luckou se posadily a čekaly. Už za deset minut je odměnil pohled na černý čenich a bílý čumáček, který se objevil v jedné z nich. Vously zamrskaly a po chvílce vykoukla celá hlava.

„Tchoř tmavý!“ sykla Allegra.

Lucka tvorečka zkoumala pohledem. Měl špičaté trojúhelníkové uši a bystrá tmavá očka, která bloudila po okolí. Vyskočil z nory na krátké podsadité nožky. Pohyboval se podobně jako vydra. Když uviděl dívky, zarazil se a strnul. Lucka natáhla ruku: „Ahoj drobečku,“ zamumlala.

Tchoř si ji ostražitě prohlížel. Lucka se ani nepohnula. Většina zvířat měla setkání s duchy hvězdného prachu ráda. K její velké radosti se tchoř vydal k ní. Očichal jí ruku, potom se jí opřel tlapkami o koleno a upřeně se na ni díval.

„Ty jsi ale krásný!“ zašeptala Lucka a opatrně ho pohladila po hebkém kožíšku.

„Vsadím se, že tohle bude jeho družka,“ zašeptala Allegra, když se objevila druhá hlavička. „Páni! Podívej se na její velké břicho!“ vydechla. „Vypadá to, že je březí.“

Lucka se podívala na druhého tchoře. Byl menší než ten první, ale měl zakulacené břicho.

Dvojice tchořů chvilku pelášila po útesech a potom zmizela zpátky v noře.

Než na západě zašel Aldebaran, Allegra s Luckou spatřily další párek a jednoho samotného tchoře. Vrátily se do zátoky s radostí, kolik toho stihly objevit. Také Fabia měla z jejich zpráv radost.

„Doufala jsem, že tam žije víc než jeden pár,“ řekla. „To je skvělá novinka.“ Usmála se na Lucku a Allegru: „Určitě už to tu toužíte trochu víc poznat.“ Obrátila se na svou dceru: „Teo, co kdybys Allegru a Lucku trochu provedla po okolí?“

„Tak jo,“ odpověděla Tea trochu neochotně. Mrkla po Lotce a Beatě: „Jdete s námi?“

Dívky přikývly.

Tea opět Lucku přehlížela a oslovila pouze Allegru: „Chceš vidět to nejlepší místo na magii široko daleko?“

Allegra přikývla. „Jasně!“

Tea se na ni zazubila. „Tak jdeme! Tudy!“

Tea vyletěla nad zátoku a vydala se podél stěny útesu. Ostatní dívky ji následovaly.

„Kam letíme?“ zeptala se Lucka Lotky.

„Jmenuje se to tam Carwynova hrobka,“ odpověděla Lotka. „Je to taková starodávná síň postavená z šesti obrovských kamenů. Je to naprosto dokonalé místo na magii, vid', Beato?“

Beata plaše přikývla. Vypadala mnohem nesměleji než Lotka nebo Tea. „Tam se magie daří dokonce i mně. Já na ni jinak nejsem moc dobrá,“ vysvětlila Lucce.

„To říkáš pořád,“ mávla rukou Lotka, „ale ve skutečnosti ti jde dobře.“

„A jsme tady!“ hlásila Tea.

Nedaleko stěny útesu se proti hvězdnatému nebi tyčily siluety vysokých kamenů. Čtyři stály vzpřímeně a další dva položené přes ně tvořily jakousi střechu. Kolem kamenů byla půda zcela holá a těsně za nimi se rýsovalo mlází stinných stromů. Blíže k okraji útesů byly vidět králičí nory, o kterých se Lucka domnívala, že vedou až k doupatům tchořů tmavých.

Sotva se Lucka přiblížila ke kamenům, začal se do ní vkrádat nepříjemný pocit hrůzy. Srdce se jí rozbušilo. Cítila se velice podivně.

Tea s Allegrou přistály na zemi vedle stojících balvanů. Byly snad třikrát vyšší než dívky a zlověstně se tyčily nad jejich hlavami.

Lucka přistála vedle nich a neklidně se rozhlédla. „To je ale divné místo.“

„Snad se nebojíš?“ ušklíbla se hned Tea.

„Ne,“ odpověděla rychle Lucka. „Jen... jen se mi tu nelíbí. Je to tu strašidelné.“

„Strašpytle,“ zesměšňovala ji Tea.

„Musím říct, že ani mně se tu nelíbí,“ přidala se Allegra. Lucka si všimla, že Allegru Tea nechává být. „Není to tak hrozné,“ pokrčila Tea rameny. „Jen chvíli trvá, než si na to člověk zvykne. Ale pak zjistíš, že je to dokonalé místo k čarování.“

„Připadá mi to tady hrozně...“ Allegra zaváhala, „...temné.“

„V minulosti se tu praktikovala temná magie,“ odpověděla Tea.

„Nikdo neví, k čemu ta stavba vlastně vznikla,“ hlesla nesměle Beata. „Ale jednoho dne, před dávnými

lety, ji začala používat žena, temný duch hvězdného prachu jménem Morwenna. Chtěla se stát nejmocnějším duchem všech dob, a tak pomocí magie svazovala a zmocňovala se duchů hvězdného prachu, aby jí pomáhali čerpat moc přímo z hvězd.“

„Proč musela využívat jiné duchy?“ zeptala se zděšeně Lucka.

„Protože hvězdný prach stažený přímo z hvězd magickou silou je tak mocný, že úplně vyhladí hvězdný prach člověka, k němuž je přitahován. Když Morwenna čerpala hvězdný prach prostřednictvím druhých, mohla si uchovat vlastní síly a stále je násobit. Kdyby přitahovala moc přímo k sobě, byla by ji dočista zničila,“ vysvětlovala Lotka.

„A tak využívala jiné duchy – ti přišli o svůj hvězdný prach a už se nikdy nemohli měnit v duchy,“ pokračovala Beata. „Morwenna se stala nejobávanějším temným duchem všech dob, takovou měla moc.“

„Její moc jí propůjčovala vládu nad počasím a živly a také nutila lidi, aby poslouchali její rozkazy,“ dodala Tea. „Nakonec zemřela, ale od té doby je tahle stavba velice mocným místem k praktikování magie.“ Ukázala na okolní zemi: „Říká se, že tudy proběhlo tolik temné

magie, že kolem nerostou žádné rostliny a zvířata se místu zdaleka vyhýbají.“

Lucka se otrásla. „To se mi nelíbí.“

„Mně taky ne,“ přitakala jí Allegra.

„Jak říkám, člověk si na to jen musí zvyknout,“ odvětila Tea. „Tak do toho, zkuste si trochu magie, když jste tady.“ Pohlédla Luce do očí: „Nebo se snad bojíte?“

Lucka pochopila Teinu výzvu a vystrčila bradu. „Ne. Samozřejmě že to zkusím.“

„Ale nejdříve něco udělej ty,“ prohodila rychle Allegra k Tee.

„Dobře.“ Tea doletěla k nedalekému mlází a vrátila se s několika uschlými větvičkami. „Vsadím se, že je dokážu zapálit,“ řekla a udělala z větviček dvě hromádky uvnitř kamenné komory.

Lucka překvapeně zamrkala. Z toho, jak se Tea chovala, měla dojem, že se chystá na nějakou pořádnou magii. Ale potom si vzpomněla, že většina duchů v jejich věku dokáže věci jen zahřívat, ale zakládat ohně neumí. Na to bylo zřejmě rozdělení dvou ohňů docela působivým výkonem.

„Chcete vidět, jestli to dokážu?“ dožadovala se Tea.

Lucka pokrčila rameny. „Tak jo.“